

Què en podem aprendre de la democràcia israeliana?

written by Jaume Renyer | 10 d'abril de 2023

El proppassat 27 de març Vicent Partal publicava un desencertat article editorial a *Vilaweb* titulat, [Què en podem aprendre, de la sorprenent revolta israeliana?](#), la tesi fonamental del qual era que: “El manteniment forçós d’una ocupació damunt un altre poble inevitablement podreix l’estat que la porta a terme”. Ésser una figura eminent del periodisme nostrat no comporta necessàriament encert, sempre i en tots els àmbits temàtics, el punt d’equitat informativa en el tractament dels conflictes nacionals. [Altres vegades he criticat](#) l’enfoc esbiaixat amb el qual, en general, *Vilaweb* tracta el projecte nacional israelià, sense que per això negui l’admiració per la tasca del diari en pro de la causa nacional catalana, que és la prioritària. Dit això, miraré d’aportar algunes consideracions sobre la [controvèrsia en curs a Israel al voltant de la reforma del poder judicial](#) i la seva distorsionada percepció des de Catalunya estant, una mostra de la qual és l’editorial esmentada anteriorment.

El Parlament de Catalunya té el trist demèrit d’èsser l’únic d’Europa a aprovar una [resolució que denigra Israel com estat-apartheid](#). Barcelona, per decret d’Ada Colau, [ha suspès l’agermanament amb Tel Aviv](#) pel mateix motiu. [La culpabilització d’Israel és norma general als mitjans nostrats](#) i el suport acrític a la causa palestina i el seu fictici estat és dogma entre el progressisme abstracte i banal hegemònic als Països Catalans. Queda lluny el temps quan l’epopeia sionista era admirada pel catalanisme i [Pau Casals era nomenat ciutadà d’honor d’Israel](#). És excepcional trobar al subsistema mediàtic català opinions documentades sobre la vida política israeliana, la qualitat periodística allà quan parlen de Catalunya contrasta amb la mediocritat d’aquí quan hom pontifica sobre Israel. Únicament Haaretz, portaveu de

l'esquerra antisionista, és esmentat tangencialment per corroborar els prejudicis a partir dels quals hom opina sobre què passa a Israel.

La primera qüestió que cal fer notar és que les protestes contra el projecte de reforma judicial promogut pel govern Netanyahu demostren el profund sentit democràtic dels manifestants, que hi veuen un perill per a la separació de poders i, alhora, també del govern aturant la tramitació parlamentària per negociar amb l'oposició. Tots plegats demostren un elevat sentit de responsabilitat per evitar la fractura social i política d'un estat sotmès permanentment a amenaces existencials exteriors.

La segona qüestió a considerar és que essencialment es tracta d'una disputa identitària, [Israel és l'estat-nació del poble jueu](#), sense que això contradigui que es tracti d'un estat democràtic on es reconeixen els drets d'altres comunitats ètniques i religioses. Al si del poble jueu israelià es confronten les elits cosmopolites que volen convertir-lo en un estat multicultural supraidentitari i els sectors populars identitaris que es malficien d'un poder judicial que corrigeix en favor dels primers la primacia del parlament. Els articles del jurista [francès Pierre Lurçat](#) em semblen il·lustratius dels termes reals de les respectives posicions jurídiques i polítiques.

El tercer factor a tenir en compte és que es tracta d'un debat fonamentalment intern de la comunitat jueva en el qual intervenen tangencialment els representants de la comunitat àrab, [aliena majoritàriament als principis i els valors en joc](#).

Finalment, en quarta posició, la protesta no és ni molt menys un símptoma de corrosió del sistema democràtic israelià derivat del conflicte amb els defensors de la causa palestina, com afirma Partal. Israel no és ni una "democràcia ètnica", ni un sistema de dominació equiparable a l'espanyol, corcat per

aqueix motiu. La majoria social i política jueva és favorable a la pau amb els palestins i ha fet ofertes reiterades en aqueix sentit que han estat sistemàticament rebutjades sense propostes alternatives fins a la data.